

ΝΤΑΡΙΟ ΦΟ, ΦΡΑΝΚΑ ΡΑΜΕ ΕΓΩ Η ΟΥΛΡΙΚΕ ΜΑΙΝΧΟΦ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΩ

ΟΝΟΜΑ: Ουλρίκε

ΕΠΩΝΥΜΟ: Μάϊνχοφ

ΓΕΝΟΥΣ: Θηλυκού

ΗΛΙΚΙΑ: Σαρανταενός χρονών...Ναι! Είμαι παντρεμένη. Έκανα δύο παιδιά με καισαρική. Ναι είμαστε χωρισμένοι με τον άντρα μου.

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ: Δημοσιογράφος

ΕΘΝΙΚΟΤΗΤΑ: Γερμανίδα

Συγκρούστηκα με την άρχουσα τάξη και τους νόμους της που τους έχει προστάτες της, για να μπορεί να εκμεταλλεύεται και να κάνει κουμάντο σε όλα, στα πάντα. Ακόμα και στο ίδιο το μυαλό μας, στις σκέψεις μας, τα λόγια μας, τα συναισθήματά μας, τη δουλειά μας, τον τρόπο που μας αρέσει να αγαπάμε ή να κάνουμε έρωτα, ολόκληρη τη ζωή μας. Γι' αυτό με κλείσατε εδώ μέσα αφεντικά του κράτους δικαίου. Φυσικά όλοι είναι ίσοι απέναντι στους νόμους σας, εκτός απ' αυτούς που δεν συμφωνούν με τα ιερά σας και τα όσια.

Εσείς είστε που υποβιβάσατε τη γυναίκα. Ό,τι λοιπόν μου στερήσατε τόσα χρόνια σα γυναίκα, μου το προσφέρεται τώρα: ΙΣΗ ΠΟΙΝΗ ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΤΡΑ. Τι ειρωνεία! Σας ευχαριστώ! Με ανταμείψατε με το νόμισμα της πιο σκληρής φυλάκισης. Απομόνωση και κρύο μέσα σε μια φυλακή νεκροταφείο. Στην ποινή δηλαδή της εξόντωσης των αισθήσεων μου. Πόσο ευγενική έκφραση θα ήταν να 'λεγα ότι με θάψατε ζωντανή σ' ένα τάφο.

Λευκό το κελί, οι τοίχοι, λευκά τα κουφώματα, η πόρτα περασμένη με σμάλτο, για να μην πω και το αποχωρητήριο, ο φωτισμός με νέον; λευκός κι αυτός- κι αναμμένες λάμπες μέρα-νύχτα. Πότε επιτελούς είναι μέρα και πότε νύχτα; Πως θα το μάθω; Απ' τη χαραμάδα του παραθύρου περνάει πάντα το ίδιο λευκό φως, ψεύτικο κι αυτό, σαν το παράθυρο που είναι ψεύτικο κι αυτό, ίδια ψεύτικος κι ο δόλιος ο χρόνος που μ' έχετε φυλακισμένη εδώ σ' ένα λευκό ατελείωτο.

ΣΙΩΠΗ! Παντού σιωπή.

Απ' έξω ούτε φωνή, ούτε ήχος, ούτε θόρυβος. Στο διάδρομο δεν ακούγονται βήματα, ούτε πόρτες που ανοιγοκλείνουν. ΤΙΠΟΤΑ. Όλα σιωπηλά και κατάλευκα. Μια μεγάλη σιωπή και στο μυαλό μου, λευκή

κι αυτή σαν το ταβάνι. Κι η φωνή μου λευκή αν δοκιμάσω να φωνάξω. Λευκό το σάλιο καθώς στεγνώνει στα χείλη μου. Λευκή η σιωπή στ' άδεια μου μάτια στο στομάχι, στην πρησμένη από την πείνα κοιλιά μου. Πιασμένη σα γιαπωνέζικο ψάρι, δίχως πτερύγια, μες τη σιωπή του ενυδρείου.

Έντονη επιθυμία για εμετό.

Βλέπω το μυαλό σε αργή κινηματογραφική κίνηση, να βγαίνει από το κρανίο μου, να αλητεύει εδώ κι εκεί και να κυλάει στο πάτωμα και να γίνεται ένα με το αιώνιο λευκό του κελιού μου. Νιώθω το κορμί μου σα σκόνη, όπως το απορρυπαντικό για το πλυντήριο. Σκύβω και το μαζεύω. Προσπαθώ να το συναρμολογήσω.

ΔΙΑΛΥΟΜΑΙ! Πρέπει να αντέξω Να αντισταθώ. Δεν θα μπορέσετε να με τρελάνετε. Πρέπει να σκεφτώ, να σκεφτώ! Να λοιπόν που σκέφτομαι! Σκέφτομαι εσάς που μ' έχετε κλεισμένη σ' αυτόν τον εφιάλητη. Από το κρύσταλλο του ενυδρείου που με κλείσατε και με κοιτάζετε με ενδιαφέρον. Μείνατε άφωνοι! Τρέμετε από φόβο μήπως και μπορέσω κι αντισταθώ. Τρέμετε στη σκέψη μήπως οι άλλοι σύντροφοί μου έρθουν και γκρεμίσουν αυτό το λευκό θάνατο που επινοήσατε.

Πόσο γελοίο, αλήθεια, να στερήσετε από μένα τα χρώματα! Κι έξω να βάφετε το μουχλιασμένο και γκριζο κόσμο σας με τα πιο φανταχτερά χρώματα, για να μην μπορεί να δει κανείς τη σαπίλα που κρύβει. Και να υποχρεώνετε τον κόσμο να καταναλώνει μόνο και μόνο για το χρώμα. Χρωματίστε με ωραίο κόκκινο το σιρόπι από τα βατόμουρα, και τι πειράζει αν αυτό φέρνει καρκίνο! Το απεριτίφ σας να είναι πορτοκαλί. Τα παιδιά σας πρέπει να τρώνε πολύ το πράσινο και το αστραφτερό κίτρινο. Το βούτυρο κι η μαρμελάδα πάντα με χρωματιστά δηλητήρια. Ακόμα και τις γυναίκες σας τις βάψατε σαν καραγκιόζηδες. Εξάισιο κόκκινο για τα μάγουλα, ανοιχτό γαλάζιο και βιολετί για τις βλεφαρίδες, ρουζ για τα χείλια κι όσο για τα νύχια ό,τι χρώμα θα έβαζε ο νους σου για να είναι σαν καρναβάλι. Χρυσασφί, ασημί, πράσινο,

πορτοκαλί μέχρι και σκούρο μπλε χρησιμοποιήσατε. Και τιμωρήσατε εμένα με τη σκληράδα του ανέκφραστου λευκού, γιατί το μυαλό μου δεν έχει ανάγκη από τον κατακλυσμό των διαφημίσεων για να σκεφτεί. Αφού τα δικά του χρώματα ξεγυμνώνουν όλη σας την αθλιότητα.

Και με κλείσατε σε αυτό το ενυδρείο γιατί:

Ε λοιπόν όχι! Δεν συμφωνώ με τον τρόπο που ζείτε, ούτε ζήλεψα που δεν είμαι σαν καμιά από τις γυναίκες σας θλιβερό καρναβάλι.

Όχι! Δεν θα ήθελα να είμαι μια τρυφερή ύπαρξη, με τα νάζια της και τα χαζοχαμόγελά της. Που θα στόλιζε το τραπέζι σας σε κάποιο ρεστοράν πολυτελείας το σαββατόβραδο, σαν συμπλήρωμα αναπόσπαστο σε αυτή τη φτιαχτή ατμόσφαιρα με το εξωτικό μενού και την τόσο ηλίθια και απαραίτητη διακριτική μουσική. Όχι! Δεν θα μου άρεσε να είμαι υποχρεωμένη να παριστάνω την ελκυστική και θλιμμένη, και συγχρόνως τη χαρούμενη και όλο εκπλήξεις, μετά την άμυαλη παιδούλα, κι ύστερα τη μητέρα και πουτάνα, ενώ συγχρόνως να ντρέπομαι ή να ευχαριστιέμαι με κάθε βρωμόλογο που θα ξεστομίζετε.

Α! Να λοιπόν!

Ένας ελαφρός θόρυβος. Ανοίγει η πόρτα. Μπαίνει ο δεσμοφύλακας, με κοιτάζει, δεν με βλέπει, είναι σαν μην υπάρχω. Σα να έγινα διαφανής. Δε λέει ούτε λέξη. Βγαίνει. Ξανακλείνει. Ξανά σιωπή. Κανένας δεν πρόκειται να ακούσει την κραυγή μου ούτε κανένα παράπονο μου. Όλα θα γίνουν σιωπηλά, με τακτ, για να μην χαλάσει ο μακάριος ύπνος των μακάριων κατοίκων αυτού του οργανωμένου κράτους. Κοιμήσου ήσυχα καλοζωισμένε και αποχαυνωμένε κόσμε της μεγάλης Γερμανίας. Και σεις από την υπόλοιπη Ευρώπη, οι υγιώς σκεπτόμενοι. Κοιμηθείτε ήσυχα σαν πεθαμένοι. Η κραυγή μου δεν θα σας ξυπνήσει. Δεν ξυπνούν ποτέ οι κάτοικοι ενός νεκροταφείου.

Όσοι αγανακτήσουν θα ξεσηκωθούν, είμαι σίγουρη. Θα είναι εκείνοι που δουλεύουν ολημερίς, εκείνοι που τους σακατεύετε σωματικά για να μην μπορούν να σκεφτούν, όλοι οι μετανάστες: τούρκοι, Ισπανοί, Έλληνες, Άραβες κι όλοι οι άλλοι εξαθλιωμένοι και προδομένοι της Ευρώπης και μαζί με αυτούς και οι γυναίκες που δέχτηκαν την καταπίεση, τον εξευτελισμό και την εκμετάλλευση.

Όλες αυτές θα μάθουν γιατί με κρατάτε εδώ μέσα και γιατί το κράτος σας θέλει να με δολοφονήσει σα μάγισσα του μεσαίωνα. Για σας την εξουσία υπάρχουν ακόμη και σήμερα μάγισσες που πρέπει να καθηλώνονται μπροστά στους αργαλειούς, στις μηχανές, στις πρέσες, τις γραμμές παραγωγής, μέσα στο θόρυβο και τις διαταγές. Και γκάππα γκουπ πρέσα, σφυρί, τρυπάνι, κινητήρας, καζάνια, φωνές και

θόρυβος. Θόρυβος, φτάνει πια με τη σιωπή, πρέσα, σφυρί, τρυπάνι, καζάνια, αέριο και θόρυβο. Το αέριο, βγαίνει αέριο, εμετός, αηδία. Η αλυσίδα της παραγωγής έχει το δικό της ρυθμό. Δεν υπάρχει πια χρόνος, μόνο ρυθμός. Ρυθμός.

Σταματήστε τις μηχανές. Ησυχία. Τι υπέροχο πράγμα η σιωπή. Ευχαριστώ δεσμοφύλακες που μου χαρίσατε αυτή την απίθανη και σπάνια απόλαυση της σιωπής. Το απόλυτο. Τι απόλαυση για όλες μου τις αισθήσεις! Σα να μοιάζει να βρίσκομαι στον παράδεισο. Δεσμοφύλακες, δικαστικοί, κομματάρχες σας αγνωώ όλους. Δεν θα μπορέσετε να με βγάλετε από εδώ μέσα τρελή εκτός κι αν με σκοτώσετε. Μα το μυαλό μου θα είναι καθαρό, θα είμαι απόλυτα υγιής κι όλοι θα ξέρουν με σιγουριά ότι εσείς είστε οι δολοφόνοι, μια κυβέρνηση ένα κράτος δολοφόνων.

Σας σκέφτομαι ήδη να προσπαθείτε να κρύψετε το πτώμα μου. Να απαγορεύεται την είσοδο στους δικηγόρους μου. Όχι την Ουρλίκε Μαϊνχοφ δεν μπορείτε να τη δείτε. Ναι! Ναι! Κρεμάστηκε. Όχι, όχι! Δεν θα είστε παρών στην αυτοψία. Κανένας. Μόνο οι ειδικοί του κράτους. Που έχουν ήδη έτοιμο το πόρισμα: η Μαϊνχοφ κρεμάστηκε. Όχι δεν υπάρχουν ίχνη στραγγαλισμού στο λαιμό της. Ούτε κυανωτικό χρώμα. Ναι υπάρχουν μελανιές από κακώσεις σε όλο της το σώμα.

Ανοίξτε χώρο! Φύγετε! Μη βλέπετε! Απαγορεύεται η λήψη φωτογραφιών! Απαγορεύεται κάθε άλλη ιατροδικαστική έκθεση! Απαγορεύεται να εξεταστεί το σώμα μου! Απαγορεύεται! Ναι απαγορεύονται τα πάντα. Όμως ποτέ δεν θα μπορέσετε να απαγορεύσετε να γελάσουν ειρωνικά μπρος στις ηλίθιες φάτσες σας, για τη μεγάλη βλακεία σας. Την αιώνια βλακεία που δέρνει κάθε δολοφόνο. Βαρύς σαν το βουνό είναι ο θάνατος. Εκατομμύρια χέρια γυναικών σηκώνουν αυτό το βουνό και τώρα θα δώσουν μια να το γκρεμίσουν μονάχες τους.

Με ένα ανατριχιαστικό χαμόγελο.